

ПОНЯТТЯ ОСОБИ У ВИВЧЕННІ ПРОБЛЕМАТИКИ
БЕЗОСОБОВИХ РЕЧЕНЬ

Валентина НІЧИЙ,

Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича, Чернівці (Україна)
v.nichyi@chnu.edu.uaCONCEPT OF PERSON IN STUDY OF PROBLEMATICS
OF IMPERSONAL SENTENCES

Valentyna NICHYI,

Yuriy Fedkovych Chernivtsi
National University, Chernivtsi (Ukraine),
ORCID ID: 0000-0002-3945-3766; RESEARCHER ID: N-2288-2017

Ничий В. Понятие лица в изучении проблематики безличных предложений. Цель исследования. Статья посвящена анализу понятия “лицо” в безличных предложениях. Происходит сравнение структуры безличных предложений с неопределенно-личными и обобщенно-личными. Рассматриваются формы выражения сказуемого в безличных предложениях. Употребление безличных конструкций исследуется на примере произведений из художественной литературы. Спецификой темы обусловлен комплексный подход к применению **методов исследования**, среди которых: *deskriptivno-empiricheskiy metod* позволил установить формальные, генетические, семантические и функциональные характеристики понятия лица в структуре безличных предложений. С помощью *метода сравнительно-исторического анализа* установлено происхождение безличных предложений. *Описательно-аналитический метод* сделал качественный анализ предмета исследования. **Научная новизна.** Впервые исследуются точки зрения относительно некорректности термина “безличные предложения” и высказана гипотеза о двусмысленности термина “лицо”. **Выводы.** Доказано, что безличность как категория может быть обусловлена семантически и грамматически. Семантически она обусловлена тогда, когда безличные конструкции обозначают бессубъектный процесс, то есть природные, погодные, метеорологические явления, в которых человеческое сознание не определяет субъекта.

Ключевые слова: безличные конструкции, имперсонализм, бессубъектные предложения, обобщенно-личные предложения, неопределенно-личные предложения.

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими завданнями. Безособові речення у французькій мові беруть свій початок з латинської мови. Поняття особи виступає наріжним каменем у вивченні безособових речень. З філософського погляду особа – людський індивід в аспекті його соціальних цінностей, що формуються в процесі історично конкретних видів діяльності. Особа є сукупністю трьох її основних складових: біогенетичних задатків, дії соціальних чинників і її психосоціального ядра – “Я”. Людина як особа є процес, що вимагає невпинної душевної роботи. Людину філософія розуміє як цілісність¹. У граматиці розрізняють три особи: 1-а відповідає тому, хто говорить (у французькій мові вона може бути виражена займенниками *je, moi*; 2-а відповідає тому, хто слухає: *tu, toi*; 3-я – будь-яка особа чи річ, про яку говорять і яка не бере участі у діалозі: *il, elle, lui*. Ці особи змінюються за числами: 1-а особа множини – сукупність осіб, до яких належить мовець: *nous*; 2-а особа множини – сукупність осіб (присутніх або ні), до яких звертається мовець: *vous*; 3-я особа множини – сукупність осіб або предметів, про які говорять: *eux*. Коли конструкція речення не вказує на особу, то говорять про безособову форму. У французькій мові існує три безособові дієслівні способи: *l'infinitif, le participe, le g erodif* [див. *Grammaire expliquée du français, Grammaire Larousse du français contemporain, Grammaire utile du français, Nouvelle grammaire du fran-*

 ais та ін.]. Проте ми приєднуємося до думки М. Маяра, що французький інфінітив і дієприкметник (*participe*) не можна зарахувати до безособового способу, оскільки (на відміну від безособових виразів) інфінітиву та дієприкметнику у французькій мові може передувати іменниковий підмет: *Pierre est fatigué, il va partir*². Існують також безособові звороти, які є і безособовими формами. У французькій мові цю роль виконує третя особа чоловічого роду: *il faut, il neige, il me semble, il y a*. У цій функції не можна вжити ні *elle*, ні *on*. Особа *il* не вказує тут на чоловічий рід, а на невизначений рід.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання проблеми. Європейська граматична традиція, що сягає античності, в основному використовувє термін “безсуб'єктні речення”, проте він вважається неточним. Е. Бенвеніст обґрунтував доцільність терміна “неособові речення” як опозиції до терміна “особові речення”, а Л. Теньєр віддавав перевагу поняттю “безвалентності”³. Серед значної кількості запропонованих зарубіжними, сучасними російськими й українськими мовознавцями термінів: “безсуб'єктні” (В. Д. Овсяннико-Куликовський, О.О. Потєбня, Г. О. Золотова), “екзистенційні” (О.О. Шахматов), “одноядерні” (І. І. Слинько), “безпідметові” (Л.А. Булаховський), “одноособові” (Г. О. Золотова, І. Р. Вихованець) тощо, досі не знайдено терміна, який би задовольнив більшість мовознавців.

¹ Philosophskiy slovar [Philosophical dictionary], pod redaktsiyey I.T. Frolova, 6-e izdaniye, Moskva, Politizdat, 1991, P. 282 [in Russian].

² Maillard M. Vers une théorie unitaire de l'impersonnel? [Towards a unitary theory of the impersonal?], L'impersonnel. M canismes linguistiques et fonctionnements litt raires [Linguistic mechanisms and literary functions], Grenoble : Ceditel. Universit  de Grenoble – Stendhal, 1991, P. 227–244 [in French].

³ Teniyer L. Osnovy struktornogo sintaksisa [Fundamentals of structural syntacs], Moskva, Progress, 1988, P. 251 [in Russian].

Метою написання даної статті є дослідити поняття “особа” у структурі безособових речень, проаналізувати походження цього поняття і дослідити питання еволюції безособових речень.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вивчаючи проблему безособовості, не можна оминати увагою термін “імперсоналізм”. Імперсоналізм – форма новоєвропейського світогляду, одна із домінант культури ХХ століття. Це філософія безособовості, яка ставить взаємовідносини між субстанціями над їх внутрішньою природою. У мовознавстві безособовість постає як загальне синтаксичне значення, зокрема як семантика структурної схеми двоскладних речень, що позначають дію або стан, незалежні від їх творця чи носія.

Слід розрізнити безособові, неозначено-особові та узагальнено-особові речення. У неозначено-особових реченнях підмет виражено займенником *on*, який вказує на неозначену, невідому, узагальнену особу. У розмовній мові цей займенник вживають також замість особи *nous* (ми): *On se quitte, on va enfin avoir le temps d'être heureux*. Присудок стоїть у 3-й особі однини теперішнього, минулого або майбутнього часу: *On la mena à la chambre de Bernard par un long couloir*. В узагальнено-особових реченнях присудок виражений дієсловом у 3-ій особі однини і означає дію, стан, ознаку, що стосується будь-якої особи взагалі. Підметом у таких реченнях виступають неозначено-особові займенники: *On n'épouse pas les cadeaux*. Безособовим називається речення, дієслівний предикат якого вживається у формі 3-ої особи однини і означає дію чи стан, що не співвідноситься з виконавцем, наприклад: *Il faisait beau dehors*.

Безособові речення можуть позначати: 1) стихійні явища природи; 2) стихійні явища внутрішніх станів і психіки людини; 3) сферу модальності; 4) значення існування, наявності, мислення. Різноманітність цих власне семантичних сфер і зумовлює проблему тлумачення безособових речень⁴.

Дослідження особливостей природи безособових речень, неоднозначне розуміння традиційного поняття потребує внесення більшої визначеності в тлумачення терміна.

Некоректність терміна “безособові речення” у сучасному мовознавстві спонукає до роздумів. Справді, якщо “дієслівна форма має ознаку особи”⁵, то чи доцільно вживати цей термін? Чи існують дієслова у французькій мові, що не розрізняють особу, й чи існує мова, у якій не виражається особа? Відповімо, процитувавши О.М. Пешковського: “Особа є необхідною категорією мовної (і не тільки мовної) дійсності... адже без особи мовця не може бути і мови, особа мовця передбачає особу слухача, а обидві ці особи передбачають зовнішній світ... є для них третьою особою... Порівнюючи з інфінітивом, у безособовому дієслові усвідомлюється дещо на зразок особи... У безособовому дієслові є відомий мінімум особи, відомий натяк на особу”⁶.

Безособові речення – особлива семантико-граматична структура. В ній немає підмета (діяча, виконавця дії), немає особи як носія предикативної ознаки. Дія чи стан, про які йдеться в таких реченнях, здійснюється стихійно, незалежно від волі чи бажання людини. Можна стверджувати, що форма цих конструкцій продукує специфічний зміст, пов'язаний із фатальністю. Фатальність паралізує волю людини, робить її бездіяльною, унеможливорює втручання в хід подій. Усвідомлення фатальності події провокує осмислення неможливості реалізації суб'єктом його волі. Безособові речення – завжди стан з відтінком мимовільності, неусвідомленості. Людина не може перебрати на себе функцію сили, яка стоїть на перешкоді реалізації її волі, і капітулює.

Безособовими називають речення, дієслівний предикат яких вживається у формі 3-ої особи однини і не узгоджується з присутнім у реченні іменником. С.Д. Кацнельсон розрізняє два типи безособових речень: 1) безособовість, зумовлена відсутністю особових форм у дієслова і 2) безособове вживання дієслова, яке має особові форми⁷. Дієслова, що означають природні явища не мають особових форм і тому можуть бути названі власне безособовими. Зовсім по-іншому виглядає ситуація із дієсловами *трусити, заносити* та ін, які відмінюються за особами, але в реченнях: *Машину сильно трусило* чи *Вітром занесло солом* вони вжиті в безособовій формі. Дієслова другого зазначеного типу називають особовими в безособовому вживанні.

На думку Г. Г. Почепцова, безособовим називається таке речення, присудок якого не відноситься ні до особи, ні до предмета, ні до абстрактного поняття. Безособові речення описують явища навколишнього світу, що відбуваються незалежно від волі або бажання людини і є результатом розвитку абстрактного мислення⁸.

Слід розрізнити безособові речення і безособові конструкції. Безособова конструкція входить до структури самого речення, є його складовою. Деякі безособові конструкції виступають одночасно реченнями: *Il pleut, Il neige, Il vente*. Це в основному, коли йдеться про “метеорологічні” дієслова, які не мають валентності на додаток. Хоча більшість є лише складовими безособового речення: *il est +прикм./імен./присл., il y a, il faut, il semble* та багато інших.

Сутність безособовості розглядають лінгвісти по-різному, але найчастіше її визначають через ознаку безсуб'єктності.

Безособові дієслова не співвідносять дію з агенсом. Е. Бенвеніст вважає, що вони не мають категорії особи. На його думку, третя особа є за своєю структурою неособовою формою дієслівної флексії. Цю форму вживають завжди, коли особу не вказують, особливо у безособових виразах. Особам “я” і “ти” властива унікальність, бо “я” є ініціатором висловлювання, а “ти” слухачем. А особа “він” може представляти собою безкінечну кількість суб'єктів – або жодного. Форму третьої особи, на

⁴ Nychyi V. Semantiko-syntaksychni osoblyvosti funktsionuvannya bezosobovykh konstruktсий iz zaymennykamy il i ça u frantsuzkijy movi [Semantic-syntactic features of the functioning of impersonal constructions with pronouns *il* and *ça* in French], Aktualni pytannia suspilinih nauk ta istorii meditsini (APSNIM) [Current issues of social studies and history of medicine], Joint Ukrainian-Romanian scientific journal, 2017, N 4(16), P. 152–155 [in Ukrainian].

⁵ Bally Ch. Obshchaya lingvistika i voprosy frantsuzskogo yazyka [General linguistics and questions of French language], Moskva, izdvo inostr. lit, 1955, P. 260 [in Russian].

⁶ Peshkovskiy A. Russkiy sistaksis v nauchnom osveshchenii [Russian syntax in scientific coverage], Moskva, Uchpedgiz, 1956, P. 343 [in Russian].

⁷ Katsnelson S. Tipologiya yazyka i rechevoye myshleniye [Typology of language and speech thinking], Lviv, Nauka, 1972, P. 58 [in Ukrainian].

⁸ Pocheptsov G. Sintagmatika angliyskogo slova [Syntagmatics of the english word]. Kyiv, Vyshcha shkola, 1976, P. 52 [in Ukrainian].

думку Е. Бенвеніста, може приймати будь-який суб'єкт, і цей суб'єкт, виражений або не виражений, ніколи не є "особа"⁹.

О. Бондарко зараховує безособові форми до системи форм особи й пише про їх порівнянність із семантикою 3-ї особи, при цьому він заперечує їхню тотожність із значенням 3-ї особи¹⁰.

О. Пешковський називав безособовими "такі односкладні речення, в яких виражається дія чи стан, що виникають та існують незалежно від виконавця дії і носія ознаки".

Безособові речення здебільшого розглядаються у мовознавстві як безсуб'єктні. У деяких безособових реченнях типу: *Морозить, Стало розвиднюватись* чи лат. *pluit* "іде дощ" суб'єкт відсутній, оскільки в них немає іменника, який зміг би виконати цю функцію. Але як бути із безособовими реченнями на зразок *Його морозить, Мені хочеться чаю, Течією долино віднесло до берега*, у складі яких є іменники, що тяжіють до дієслова? Чи можливо виокремити суб'єкт у таких реченнях? Значимо, що традиційна граматики заперечно відповідає на це запитання, посиляючись на відсутність іменника в називному відмінку.

О. Богомоллова стверджує, що безособова форма дієслова, на відміну від особової, означає дію, підмет якої є суб'єктом чи об'єктом лише формально, тобто не представляючи ніякого реального предмета чи особи: *il pleut, il neige, il fait froid; il me semble que tu es triste; il est prouvé que l'atome est décomposable*¹¹.

За О. Селівановою, безособові дієслова – це дієслова, що позначають процес безвідносно до особи його суб'єкта (його виконавця або носія)¹². Вони є виявом універсальної семантико-синтаксичної опозиції особовості й безособовості та передають стан природи й навколишнього середовища, стихійні явища природи, фізіологічні та психологічні стани людини, модальні оцінки наявності, відсутності, існування, небуття, необхідності, заборони, можливості, успіху і т. ін. Особа суб'єкта в реченнях із значеннями станів людини, модальних оцінок різних типів може позначатися лексично-типологічно давніми формами, наприклад, в українській мові давальним або родовим відмінком особового займенника або іменника (*мене нудить, нам не віриться, батька не стало, дурням щастить*).

Дискусійним залишається питання еволюції безособових речень на позначення явищ природи. О. Потебня вважав, що вони є результатом усунення первинного підмета (*Мороз морозить*¹³). О. Селіванова вважає, що безособові дієслова мають неповну парадигму слівформ, обмежену інфінітивом, формами 3-ої особи однини теперішнього й майбутнього часу та середнього роду однини минулого часу й умовного способу. До безособових іноді зараховують неозначено-особові й узагальнено-особові значення дієслів. Деякі особові дієслова у контексті можуть отримувати статус безособових дієслів, що супроводжується збереженням семантики або виникненням нового значення. Категорія безособовості пов'язана з іншими дієслівними категоріями: способом, видом, часом, станом.

Головний член безособових конструкцій утворено: 1)

безособовими дієсловами в прямому значенні цього слова, тобто тими, що позначають явища природи (*il pleut, il neige, il gèle, il grèle, il tonne*, і т.д.) і які утворюють речення без реального підмета чи будь-якого додатка, які можуть бути поширені тільки за певних умов (*il pleut souvent, il pleuvait hier, il pleut à verse* та под.); 2) тими самими дієсловами у переносному значенні, які дають змогу поруч з видимим підметом (*il neutre*) вживати реальний підмет у формі прямого додатка (*Il pleuvait de la lumière à travers la verdure encore grèle*); 3) безособовими дієсловами, які виражають фізичний стан і вимагають непрямого додатка (для більшості займенникових), які перегукуються із *dativus ethicus* у латинській мові: *il m'apparait, il me vient (à l'esprit), il me souvient, il m'est avis* та ін. (...*il lui venait des joies désordonnées*...); 4) зворотами та безособовими дієсловами: *il faut, il est, il y a, il se trouve, il s'ensuit, il se peut, il importe, il convient, il advient, il existe, il manque, il reste qch* і т.д. (*Il existait des exceptions, et beaucoup, beaucoup!*); 5) звичайними дієсловами, тобто особовими, але які вживаються у цій конструкції в безособовому значенні: *Il nous est arrivé une chose assez bizarre*¹⁴.

І. Ілія вважає, що дієслова з перехідним значенням, як правило, не можуть бути присудком.

Присудком у безособовому реченні може бути:

Неперехідне дієслово, яке позначає:

а) рух (*arriver, sortir, tomber, venir* та ін.):

Quoi qu'il arrive.

б) існування, стан (*être, demeurer, manquer, rester* та ін.):

Il reste du jambon et du fromage.

в) стан, існування з деякими дієсловами в безособовій формі (*faire, avoir* та ін.), здебільшого в описі явищ природи і под.: *Il faisait froid*, а також *avoir*, яке утворило з займенниковим прислівником нероздільну сполуку:

... *il n'y a plus rien à dire ni rien à souhaiter*....

Дієслово *prendre*, якщо воно має непрямим додатком придієслівний займенник: *Il me prenait une fièvre de remords qui redoublait à chaque minute, et qui enfin devenait irrésistible*.

2. Дієслова, безособові за своїм значенням, які позначають здебільшого явища природи або вжиті у переносному значенні:

Il pleuvait de la lumière à travers la verdure encore grèle.

Безособові дієслова можуть мати:

а) займенникову форму:

Il me semble que je fonds.

б) пасивну форму: *il a été décidé que...; il est rappelé au public que...*

Присудок безособового речення може бути складеним:

Il ne s'agit point d'indefinement, mais de quelques jours.

У безособовому реченні підмет може бути відсутнім:

1. Як стилістичний варіант з деякими дієсловами в безособовій формі у розмовній мові:

Ya pas de mal jusqu'ici.

2. У деяких фразеологічних виразах, для яких звична відсутність безособового займенника: *n'empêche, n'importe*,

⁹ Benvenist E. *Obshchaya lingvistika* [General linguistics], Moskva, Progress, 1974, 447 p. [in Russian].

¹⁰ Bondarko A. *Teoriya morfologicheskikh kategoriy* [The theory of morphological categories], Lvov, 1976, P. 71–84

¹¹ Bogomolova O. *Sovremenny frantsuzskiy yazyk. Teoreticheskiy kurs* [Modern French. Theoretical course], Moskva, 1948, P. 137 [in Russian].

¹² Selivanova O. *Suczasna lingvistyka: terminologichna entsyklopediya* [Modern linguistics: terminological encyclopedia], Poltava: Dovkillya, Kyiv, 2006, P. 51 [in Ukrainian].

¹³ Potebnaya A. *Iz zapisok po russkoy grammatike* [From notes on Russian grammar], Moskva, Uchpedgiz, 1958, P. 204 [in Russian].

¹⁴ Iliya L. *Sintaksis sovremennogo frantsuzskogo yazyka. Teoreticheskiy kurs* [Syntax of modern French: Theoretical course], Moskva, 1962, P. 299–301 [in Russian].

qu'importe:

Où veux-tu aller? – N'importe...

3. З дієсловами *manquer, falloir, paraître* у народнорозмовній мові:

Faut entrer là-dessous, dit Gontran.

Різноманіття присудків, які можуть вживатися у безособових конструкціях, ще раз доводять, що безособовість – явище, яке постійно розвивається і яке далеке від зникнення.

Безособові конструкції з іменним компонентом, які включають особове дієслово у безособовому вживанні та іменник або цілу іменну групу, набули поширення у сучасній французькій мові і неодноразово ставали об'єктом дослідження мовознавців. Незважаючи на велику кількість особових неперехідних дієслів, які утворюють безособові конструкції з іменною експансією, їх семантична різноманітність є досить незначною. Як зазначають майже усі дослідники, це дієслова буття, становлення, руху, переходу з одного стану в інший. Семантика цих дієслів виражає інформацію досить загального порядку, оскільки пов'язується з широким колом предметів, осіб і понять. За Т. Нікітіною, серед дієслів, які використовують у сучасній французькій мові в складі безособових конструкцій з іменним компонентом, виокремлюють дві семантичні підгрупи: 1) дієслова стану, буття, переходу з одного стану в інший та 2) дієслова руху. До першої групи належать такі одиниці, як *exister, se constituer, s'établir, se présenter, se former, subsister, se poser, se créer* та інші; до другої групи – *circuler, débarquer, flotter, nager, planer, rouler, pousser, voler, toubillonner*¹⁵.

Отже, як правило, у безособових конструкціях вживають неперехідні дієслова, які не мають валентності на додаток. Такі дієслова найчастіше виражають появу чогось чи його зникнення, рух, тобто процес, який не має справжнього агенса. Це перш за все дієслова, які використовують у складних часах допоміжне дієслово *être* ("бути"): *Il lui arriva de se regarder dans le petit miroir de sa chambre*, а також неперехідні дієслова, що використовують у складних часах допоміжне дієслово *avoir* ("мати"): *Mais il lui eut semblé trahir l'intelligence de Bernard*.

Зауважмо, що в безособових конструкціях вживають переважно неперехідні дієслова, які не здатні вводити прямий додаток, проте узус допускає появу і перехідних дієслів у таких конструкціях. Наприклад:

*... parfois il me prend des mouvements soudains,
De fuir dans un désert l'approche des humains.*

Уживання суб'єкта в постпозиції, а також використання безособових конструкцій там, де можна використовувати особові конструкції, може пояснити тенденцію французької мови до невживання підмета у постпозиції.

Безособовість як категорія може бути зумовлена семантично і граматично. Семантично вона зумовлена тоді, коли безособові конструкції позначають безсуб'єктний процес, тобто природні, погодні, метеорологічні явища, в яких людська свідомість не визначає суб'єкта.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У французькій мові, де біля дієслова прийнято обов'язково вживати іменник чи займенник-підмет, безособовий займенник *il* може служити для заповнення першого місця в реченні, якщо через якісь причини необхідно розташувати суб'єкт після дієслова-присудка. Саме цим французька мовна система мови зближується з англійською та німецькою і відрізняється від української, де можливе вживання

дієслова без підмета. Різниця у системі мов є причиною того, що граматичні процеси, які маркуються показником безособовості, не універсальні і змінюються залежно від мови.

Отже, можна визначити два типи безособовості у французькій мові: а) безособовість, зумовлену семантично; б) безособовість, зумовлену граматично, яка є способом маркування різних граматичних значень. У перспективі планується дослідити вживання безособових та неозначено-особових речень у творах французької художньої літератури і порівняти їх частотність.

Nichyi Valentyna. The concept of a person in the study of the problems of impersonal sentences. Aim of investigation. The article is devoted to the analysis of the concept of "person" in impersonal sentences. There is a comparison of the structure of impersonal sentences with indefinite personal and generalized-personal sentences. The forms of expression of the predicate in impersonal sentences are considered. The use of impersonal constructions is investigated on the example of works from fiction. The specificity of the topic is due to an integrated approach to the application of **research methods**, among which are: the descriptive-empirical method allowed us to establish the formal, genetic, semantic and functional characteristics of the concept of a person in the structure of impersonal sentences. Using the method of comparative historical analysis it was established the origin of impersonal sentences. Descriptive-analytical method made a qualitative analysis of the subject of study. **Scientific novelty.** For the first time, points of view regarding the incorrectness of the term "impersonal sentences" are being explored, and a hypothesis is put forward that the term "person" is ambiguous.

The variety of predicates that can be used in impersonal constructions, once again proves that impersonality is a phenomenon that is constantly evolving and far from being extinct. Impersonal constructions with a nominal component, which include the personal verb in impersonal use, and the noun or integer name group, have become widely used in modern French and have repeatedly become the subject of the study of linguists. Despite the large number of personal non-transitive verbs that form impersonal structures with nominal expansion, their semantic diversity is rather insignificant. As almost all researchers point out, it is the verb of being, becoming, moving, moving from one state to another. Semantics of these verbs expresses information of a rather general order, since it is associated with a wide range of subjects, persons and concepts.

Conclusions. It is proved that impersonality as a category may be conditioned semantically and grammatically. Semantically, it is conditioned when impersonal constructions designate a non-subject-free process, that is, natural, weather, meteorological phenomena in which the human consciousness does not define the subject.

Key words: *impersonal constructions, impersonalism, impersonal sentences, generalized-personal sentences, unspecified-personal sentences.*

Нічий Валентина – асистент кафедри сучасних іноземних мов та перекладу факультету історії, політології та міжнародних відносин Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. В науковому доробку автора – 20 надрукованих праць. Коло наукових інтересів: безособові речення, проблеми семантичного синтаксису у французькій мові, перекладознавство.

Nichyi Valentyna – Teaching Assistant of the Department of Modern Foreign Languages and Translation of the Faculty of History, Political Science and International Studies of Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University. In the scientific heritage of the author – 20 published works. Research interests: Impersonal Sentences, Problems in Semantic Syntax in French, Translation.

Received: 22.08.2019

Advance Access Published: December, 2019

© V. Nichyi, 2019

¹⁵ Nikitina T. Tipologiya bezlychnykh konstruktsey s imennym komponentom vo frantsuzskom yazyke (v plane diakhronii) [Typology of impersonal constructions with a named component in French (in terms of diachrony)]. Grammaticheskoye znacheniyе i kontekst (na materiale romano-germanskiykh yazykov), Minvuz, sbor. nauch. trudov, Ivanovo, 1980, P. 120–129 [in Russian].